

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. L. A.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2019, č. j. KRPA-26006-17/ČJ-2019-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019, č. j. 2 A 5/2019 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2019, č. j. KRPA-26006-17/ČJ-2019-000022. Žalovaná jím rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatel nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] V žalobě stěžovatel namítl, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života.

[3] Městský soud uvedl, že při zajištění vždy dojde k zásahu do života zajištěného a jeho blízkých, nicméně dopad v daném případě není vzhledem k protiprávnímu jednání stěžovatele nepřiměřený. Shrnul poznatky žalované, že stěžovatel je svobodný, bezdětný a zdravý. Nežije ve společné domácnosti s občanem EU, o nikoho nepečuje. Na území ČR žije s matkou a sestrou, na území ČR žije i jeho otec a přítelkyně, k níž však stěžovatel nebyl schopen uvést, kdy se narodila, ani si nepamatoval, kde přesně se poznali. Tvrzení o tom, že přítelkyně je nemocná a že jí stěžovatel poskytuje psychickou podporu, shledala žalovaná účelovým. Stěžovatel nepopíral, že mu v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění. Městský soud dospěl k závěru, že na základě předestřených skutečností vyplývajících ze správního spisu žalovaná zásah do soukromého a rodinného života posoudila zcela správně za přiměřený. Zdůraznil, že otázka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se posuzuje v daném řízení pouze předběžně, čemuž zcela odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel namítá, že žalovaná nedostatečně posoudila otázku zásahu do soukromého a rodinného života s ohledem na to, že se na území ČR legálně nachází jeho rodiče, sestra i přítelkyně. Má za to, že městský soud pochybil, neboť se implicitně ztotožnil s názorem žalované, že otázku zásahu do soukromého a rodinného života není třeba zkoumat s ohledem na posouzení této otázky v řízení o správním vyhoštění. Pokud žalovaná při svých úvahách vycházela z předchozího rozhodnutí o vyhoštění, v němž tato otázka byla řešena, pochybila, neboť v mezidobí došlo k nikoliv nevýznamnému běhu času. Dále stěžovatel spatřuje pochybení v tom, že městský soud se částečně pokusil nahradit úvahu žalované, která však měla při rozhodování o zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost se řádně otázkou zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, jakož i z rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26. Žalovaná měla povinnost posoudit intenzitu stěžovatelových vztahů s jeho příbuznými legálně pobývajícími na území ČR a vyhodnotit, zda jsou překážkou pro případné vycestování stěžovatele z území ČR. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupl k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami,

pokračování

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Předmětem přezkumu městského soudu bylo rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s ohledem na žalobní námitku, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého života stěžovatele. Městský soud se ztotožnil se závěry žalované, že v případě stěžovatele nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[7] Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že správní orgán musí před rozhodnutím o zajištění cizince vždy zvážit, zda nelze zajistit výkon správního vyhoštění mírnějšími prostředky, jakož posoudit i skutečnost, zda vůbec přichází v úvahu potenciální možnost naplnění účelu zajištění, tj. v daném případě následného vyhoštění. Tuto skutečnost je nutno posoudit s ohledem na přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v případě následného vycestování cizince z území ČR (k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Je tomu tak proto, že zajištění představuje citelný zásah do osobní svobody cizince, a proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, kdy je jeho užití skutečně nezbytné. Aplikací ustanovení o zajištění za situace, kdy by byla vyloučena realizace jeho účelu, by došlo k nepřiměřenému zásahu do osobní svobody, jakož i nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž je nutno pamatovat na to, že posledně uvedená práva jsou pod ochranou čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (a v daném případě při aplikaci unijního práva i čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie).

[8] Jakkoliv lze v obecné rovině konstatovat, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Proto posouzení důvodů znemožňujících vycestování, kterým je rovněž nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, v rámci řízení o zajištění cizince je pouze předběžné a subsidiární. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (podrobně viz výše citované usnesení rozšířeného senátu). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.

[9] Rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života, k němuž by mohlo dojít vyhoštěním cizince, se s ohledem na výše uvedené závěry bude odvíjet od skutečností zřejmých ze spisu, především však od tvrzení cizince o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21).

[10] Stěžovatel namítl v žalobě a v kasační stížnosti, že překážkou vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je přítomnost stěžovatelových rodičů, sestry a dále vztah s přítelkyní K. R., kteří všichni legálně pobývají na území ČR. Vzájemné vztahy s rodiči a sestrou blíže nespecifikoval. Ze správního spisu je patrné, že stěžovatel žije ve společné domácnosti s matkou a sestrou, u otce dříve pracoval. Ze správního spisu ani z vysvětlení stěžovatele ze dne 16. 1. 2019, č. j. KRPA-26006-16/ČJ-2019-000022, však nevyplývá, že by rodinné vazby mezi stěžovatelem a jeho rodiči a stěžovatelem a jeho sestrou byly natolik pevné a propojené, že by v případě vyhoštění stěžovatele došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného či soukromého života. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze skutečnosti, že se na území ČR nachází stěžovatelovi rodiče a sestra, ještě bez dalšího nelze dovodit, že při jejich vzájemném odloučení v důsledku případného vyhoštění stěžovatele jednoznačně vznikne nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nutno podotknout, že v případě dospělosti stěžovatele by k nepřiměřenému zásahu ve vztahu k rodičům, tím spíše k sestře, došlo spíše ve výjimečném případě, např. pokud by existovala mezi osobami závislost na péči jednoho na druhém ze zdravotních důvodů nebo pokud by byly skutečně prokázány velmi úzké osobní vazby (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015 - 20, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 151/2018 - 28). Přitom pro posouzení této otázky správní orgán vychází pouze ze skutečností mu známých ze správního spisu či vyšly-li takové skutečnosti v řízení najevo. Není však povinen si sám opatřovat další informace. Ze správního spisu či stěžovatelových tvrzení však nelze žádnou takovou či obdobnou skutečnost dovodit. Naopak ze stěžovatelova vysvětlení ze dne 16. 1. 2019, č. j. KRPA-26006-16/ČJ-2019-000022, je patrné, že sám nepociťuje žádnou překážku ve vycestování a na otázku, zda má na území ČR osobu, kvůli které by skončení jeho pobytu na území ČR bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života, uvedl pouze přítelkyni. Za takového stavu věci má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaná otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života s ohledem na přítomnost rodičů a sestry na území ČR vyhodnotila správně a dostatečně.

[11] Ve vztahu k přítelkyni stěžovatele je nutno konstatovat, že stěžovatel uvedl, že má asi rok starou známost, uvedl jméno přítelkyně, že je nemocná (rakovina jater) a on ji poskytuje psychickou podporu. Nebyl však na dotaz žalované schopen uvést konkrétní informace ohledně jejího data narození a skutečností týkajících se jejich seznámení. Za takového stavu věci nelze správnímu orgánu i městskému soudu vytknout, že dospěly k závěru, že se jedná o tvrzení účelová. Navíc ani skutečnosti známé ze spisu nemohou vyvolat představu o vážnosti a pevnosti jejich vztahu, jehož narušení by v případě uloženého vyhoštění mohlo způsobit nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele. Stěžovatel v průběhu správního řízení neposkytl o vztahu s přítelkyní žádné konkrétní informace, které by tyto závěry mohly zvrátit.

[12] Žalovaná se ve svém rozhodnutí otázkou zásahu do rodinného a soukromého života zabývala a s ohledem na obsah spisu má Nejvyšší správní soud za to, že své povinnosti předběžně posoudit potenciální možnost vyhoštění dostála, a tuto otázku posoudila dostatečně. Stejně tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i městský soud s ohledem na obecně položenou žalobní námitku posoudil odůvodnění žalované zcela správně za dostatečné. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem žalované i městského soudu, že při posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění a ochranou

pokračování

stěžovatelova soukromého a rodinného života jednoznačně s ohledem na jeho pobytovou historii, kdy stěžovatel v minulosti neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval z území ČR, a s ohledem na výše uvedené skutečnosti uvedené v bodech [10] a [11] tohoto rozsudku, převážil zájem na jeho vyhoštění, resp. zajištění.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení žalované ani v tom, že při svých úvahách vycházela rovněž z již dříve vydaného, nutno podotknout, že stěžovatelem nerespektovaného, rozhodnutí o vyhoštění, jehož součástí bylo posouzení otázky nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Situace rodinného a soukromého života stěžovatele se v nyní posuzované době lišila právě v tvrzení o vztahu s přítelkyní K. R., ke kterému žalovaná při svých úvahách v napadeném rozhodnutí přihlédla. Nelze tedy přisvědčit tomu, že by žalovaná bez dalšího odkázala na rozhodnutí o správním vyhoštění a nezohlednila aktuálnost situace stěžovatele. Ve vztahu k rodičům pak žádné nové skutečnosti ze správního spisu nevyplynuly, proto má zdejší soud odkaz na dřívější rozhodnutí o vyhoštění za zcela případný. Stejně tak neshledal, že by městský soud v jakémkoli ohledu nahradil v souvislosti s posouzením otázky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele úvahy žalované. Naopak z odůvodnění rozsudku městského soudu je zřejmé, že závěry žalované přezkoumal a zcela se s nimi ztotožnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[16] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 4. 2. 2019, č. j. 2 A 5/2019 - 19, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[17] Ustanovený zástupce vyčíslil odměnu v kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, a to za dva provedené úkony právní služby - poradu s klientem přesahující jednu hodinu a písemné podání ve věci samé, tj. podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti. Druhý úkon právní služby, tj. další porada s klientem přesahující jednu hodinu, se v obsahu kasační stížnosti žádným způsobem neodrazila, neboť ta obsahuje totožné námitky, které ustanovený zástupce uplatňoval již před městským soudem. Proto za tento úkon Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal.

[18] Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tedy o 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí za jeden úkon právní služby 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu